

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 106/2026-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. Michalom Treščákom, ml., advokátom, Štúrova 17, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. K3-15C/497/2015 z 31. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením mestského súdu o trovách konania. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie.
2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 106/2026-13 z 12. februára 2026 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).
3. Mestský súd v konaní o určenie vlastníckeho práva zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia väčšieho spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam, než bolo zapísané na dotknutých listoch vlastníctva. Sťažovateľke ako žalovanej priznal mestský súd nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd prvoinštančne rozhodnutie potvrdil a sťažovateľke priznal aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
4. Následne mestský súd uznesením z 1. júla 2025 (ďalej aj „uznesenie z 1. júla 2025“ alebo „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) uložil žalobkyni zaplatiť sťažovateľke trovy konania 11 177 eur. Vyšší súdny úradník vychádzal z § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

5. Po podaní sťažnosti žalobkyňou mestský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie z 1. júla 2025 a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke trovy konania 1 745,97 eur a trovy sťažnostného konania nepriznal žiadnej zo strán. Mestský súd pre výpočet trov konania aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky s odôvodnením, že v konaní nebola zisťovaná cena nehnuteľnosti ani nebola jednoznačne preukázaná jej hodnota, teda je možné ju zistiť len s nepomernými ťažkosťami. V ďalších častiach sa mestský súd venoval otázke priznania DPH a jednotlivým úkonom, za ktoré bola náhrada trov priznaná.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že mestský súd aplikoval neúčinné znenie § 11 ods. 1 vyhlášky. Podľa novelizovaného znenia účinného od 1. januára 2024 bolo z predmetného ustanovenia vypustené „... alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami“.

7. V konaní sťažovateľka v rámci vyjadrenia sa k sťažnosti žalobkyne priložila inzerát s obdobným pozemkom na predaj. Aj žalobkyňa následne v reakcii predložila kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli obdobné nehnuteľnosti aj potvrdenie realitnej kancelárie o trhovej cene nehnuteľnosti.

8. Podľa názoru sťažovateľky, vychádzajúc z popísaných skutočností, mal mestský súd v súlade s § 264 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s účinným znením vyhlášky prostredníctvom sudcovskej úvahy určiť cenu nehnuteľností, a tak rozhodnúť o trovách konania.

9. Napadnuté uznesenie mestského súdu považuje sťažovateľka za nedostatočne odôvodnené, pretože z neho nevyplýva, na základe čoho dospel súd k záveru, že nie je možné určiť ani len približnú cenu nehnuteľností, a to napriek predloženým dôkazom.

II.

Vyjadrenie odporcu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

10. Mestský súd vo vyjadrení poukázal na § 53 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a vyjadril súhlas s prieskumom dodržiavania ústavnoprávnych princípov v spornom konaní.

11. Zúčastnená osoba navrhla nevyhovieť ústavnej sťažnosti, hoci sa napadnuté rozhodnutie môže javiť ako mäťúce. Vo vyjadrení uviedla, že pravým dôvodom priznanej výšky trov je, že sťažovateľka ich výšku relevantným spôsobom v žiadnej fáze konania nepreukázala. Podľa zúčastnenej osoby nie je povinnosťou súdu ani strany povinnej hradiť trovy a určovať hodnotu veci v peniazoch, keďže ide o sporové konanie a majetkový súkromnoprávny nárok subjektu, ktorý žiada trovy konania. Je neprijateľné, aby súd určoval hodnotu akýmsi odhadom, ako to požaduje sťažovateľka, s ohľadom na to, že ide o odbornú skutkovú otázku. V závere zúčastnená osoba uvádza, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo podané dovolanie.

12. V ďalšom podaní zúčastnená osoba oznámila, že na Najvyššom súde Slovenskej republiky prebieha na základe podaného dovolania generálneho prokurátora proti napadnutému uzneseniu mestského súdu konanie pod sp. zn. 1CdoGp/1/2026 a navrhla ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú.

13. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení uviedla, že ústavnú sťažnosť podala uvedomujúc si, že na kladné vybavenie podnetu adresovaného generálnemu prokurátorovi nie je právny nárok, a preto odmieta tvrdenia žalobkyne, že už v čase podania ústavnej sťažnosti bola táto neprípustná. Okrem toho uviedla, že s vyjadreniami žalobkyne nesúhlasí, a poukázala na to, že bola v procesnom postavení žalovanej, preto ona sama nemusela v spore preukazovať hodnotu nehnuteľností.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Aj napriek tomu, že došlo k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, rozhodol ústavný súd o odmietnutí ústavnej sťažnosti. Uvedené vyplýva z dikcie § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorej je odmietnutie v rámci predbežného prerokovania len možnosťou. Zo znenia zákona o ústavnom súde implicitne vyplýva, že aj po prijatí veci na ďalšie konanie je možné návrh z procesných dôvodov odmietnuť, keďže prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok (III. ÚS 127/2021, III. ÚS 167/2021).

15. Keďže ústavný súd po analýze veci vykonanej na základe vyjadrení účastníkov konania po prijatí návrhu sťažovateľky na ďalšie konanie zistil, že vo veci prebieha dovolacie konanie, a teda existuje dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu